

מבוא

MICHAEL KRON

אותה דוד מונתה את שימושו המושכל של תיאודור הרצל בדרכיו וסוגי תקשורת שונים – המחות, המסה, הנאות, ועוד – ומעלה את השאלה מהرتקת האם שימוש מושכל והופך את הרצל למנהיג לאומי גדול או לאיש יחס איבור ההופך את הפליטיקה לתיאטרון. יריב צפוי מתאר את קורותיו של "על המשמר", עתנה של מפ"ם, בניסיון לאפיין את העтонן המפלגתי אל מול העטון המסחרי בהם שנגע לטקסט ואוצר המלים שבמה שמשתמש העتون, גישת העתונאים, התקשורת ועוד.

אורן סופר בוחן את השיח העתונאי בישראל בסוגיות "ילדי תימן" על פי קני מידת מתמירים הלקוחים מן התרבות הדיאלוגית של מרטין בובר ומגלה כי חסרו בשיח כתבות עתונאיות המכטאות יחס זיקה מלאים מן הסוג "אני-אתה". נמצא זה, טועין המתברר, "מהדר את השאלה העקרונית, בדבר עצם ההיתכנות של ויקת אני – אתה' בשיח העיתונאי".

ירדן ותיקאי בודק כיצד פרסום יהופיעו בעיתונות הישראלית בין מלחמת ים התיכרים ב-1973 וחתימת הסכם השלום עם מצרים ב-1979 ומשמעותם את ההתחומות החברתית והתרבותית ואת טראומת המלחמה והמעבר לעידן של שלום.

תגית מס-צפוי מתארת את התגובהות לרצח יצחק רבין בשלושה עיתונים חרדיים – "יתד נאמן", "המודיע" ו"יום ליום" – עיתונים שאינם מוכרים לרוב הציבור בישראל.

עדינה בר-אל מתארת את מולדותיו של "גרינינקע ביימעלען", עטונן ילדים בידיש, שהופיע בפולין, בהפסקות, משנת 1914 עד 1939. ולבסוף, אריתה כהן ובורה פינגוון מציעת השוואה בין שני עיתוני ילדים בישראל, "דבר לילדים" ו"כולנו" – בשלוש תקופות: שנות ה-50, שנות ה-80 ושנות ה-90.

***

המערכת תשמה לקבל מאמריהם לשיפור לצורך פרסום בשני הגליונות הבאים של "קשר" – אחד שבכוננותו להקדיש לנשים בעיתונות ובתקשורת היהודית, והאחר – להבטים כלכליים הכלכליים בעיתונות ובתקשורת היהודית כגון מילוט יהודית, מימון התקשות היהודית, עיתונות כלכלית בישראל ועוד.

גילוון זה של "קשר" מוקדש בתמיד למאמרים בתחום ידע מגוונים – משפט, היסטוריה, מדע המדינה, תקשורת ועוד – העוסקים בעיתונות ובתקשורת היהודית. המivid את הגליון הוא המקום והרחב שהחלנו לחת בו, בחלק השני, למאמרים מאות טודנטים לתארים מתקדמים, מטריך מוגמה לעודד פעילות מחקרית של סטודנטים על העיתונות והתקשורת היהודיות.

במאמר הפותח את הגליון בוחנת אלישבע ברק את סוגיות חופש הביטוי מכובן מיוחד במינו: לPsi עבודה. היא מתרת את "יהודים של יחס עבודה, שבhem נדרשת מידת רבבה של חום לב, נאמנות והתחשבות בין עובדים ובעלייהם, ובזכות עד כמה עמדת הגבלת חופש הביטוי של עובדים בקבני מידת אלה, בעיקר כאשר מזובר בCellValueים של עתון".

משה צוקרמן מציע הצצה אל "מכתבי ברלין" מאת תמבר ותמסאי אלפרד קר שפעיל וכותב בגרמניה של חמי המאה ה-19. הכתבים הפובליציסטיים של קר על חיי ברלין, שהתרסמו מחדשת לאחרונה, מונחים כאן תוך ניסיון להסביר את יכולת האינטלקטואלית הגלומה בהם בזרותו של קר, כיהודי ממור וכםגר, למציגות שאotta הוא מתאר. הגר הלל סוקרת את מולדותיו של "ישראל" שיצא במאורים בשנות ה-20 וה-30 של המאה העשירה. העTON שיצא לאור בעברית, אדרפתית וערבית כוון אל יהודי המזרח התיכון נניסן לקיים "רב שישם תיכוני" אך מצא עצמו, בין השאר, בחרונות עם העיתונים העבריים של ארץ ישראל.

אלן אסית חוקר את הסיקור בעיתונות הישראלית-עברית במספר אירופיים בולטים בתקופת האנטיפאדה ובוחן את יחסם של עיתונות זו לעברי ישראל. עונתו העיקרית של המחבר היא כי העיתונות הייתה קשורה בהעברת אזהרות ותראות לאורי המדינה העבריים כדי להניע אותן לפעול ולמהות רק בכליים החוקיים העומדים לדרשותם.

מיiri תלמן ותמר ליבס בוחנות את המשמעות התרבותית של דימויי המקומות בשתי תדרות טלויזיה הישראלית – "בלורנטין" ו"בת-ים ניו-ירק" – וטוענות כי בעוד שבסדרות דרמה זוות מקום ההתרחשות מתחווה מרכיב אינטגרלי בהוות החברתית והתרבותית של הדמויות, הסדרות הירושלמית משקפות בעיצובה המקומם קונפליקט בלתי פטור לגבי הזווית היישרלית.